

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

BARTOLOMEJ

ROČNÍK XVII.

ČÍSLO 11

NOVEMBER 2009

Vernosť v maličkostiach - Rozhovor s manželmi Masarikovcami
Napomínať hriešnikov - Misijná nedeľa - 30tri v Prievidzi
Sv. Jozef Damián de Vesteur - Týždeň Cirkvi pre mládež

HUDOBNÁ SKUPINA **SPRAY**
RÍMSKOKATOLÍCKA CIRKEV, **FARNOSŤ KRISTA KRÁĽA** – Veľká Lehôtka
KULTÚRNE A SPOLOČENSKÉ STREDISKO – Prievidza

Vás srdečne pozývajú v nedeľu **15. novembra 2009 od 15:15**
do farského kostola **Krista Kráľa** vo Veľkej Lehôtky
(okres Prievidza)
na **15. ročník gospelového festivalu**

MLADÍ MLADÝM

15:15 – Svätá omša v kostole – **ROSNIČKA** - Prievidza
a na organe hrá Ľubomír Košťalik
16:15 – 20:15 – program v kultúrnom dome

2009

F.O.G. - Prievidza
KRKAFCE – Čereňany

KVAPKY – Kanianka

ÁRON – Bojnice

WETVA – Prievidza

AUDIENCE* - Tmavá Hora

ŠUMIENKY – Diviaky nad Nitricou

SPRAY – Veľká Lehôtka

November je okrem času návštevy miest odpočinku našich najdrahších aj časom spomienok na revolúciu. Tento rok si pripomíname jej dvadsiate výročie a téma je preto o to aktuálnejšia.

My mladší, ktorí si nemôžeme presne pamätať, ako naša spoločnosť fungovala ešte pred dvadsiatimi rokmi, máme niekedy zmiešané pocity. Na jednej strane počúvame, ako bolo „za komunistov“ dobre, ako mal každý mal prácu a podobne. Rožky po 30 halierov a maslo za štyri koruny... A na druhej strane nás často zasiahnu príbehy obyčajných ľudí, ktorým panujúci režim a ľudia zaslepení mocou pripravili mnoho neľahkých chvíľ, utrpenia, hrôzy a strachu.

Neodškriepiteľným faktom je to, že aj obyčajní ľudia boli ešte nedávno prenasledovaní pre svoju vieru. Ponížovanie, väznenie, ničenie ľudskej dôstojnosti, vymyslené procesy - je ťažké uveriť, že koncom 20. storočia to bola v našej krajine krutá realita. Pre nás dnes nepredstaviteľné bolo súčasťou života našich blízkych, príbuzných a známych. Keď počúvam ich príbehy, neraz potom dlho uvažujem nad tým, či by som bol schopný obetovať pohodlie, pokojný život svojej rodiny či dobrú prácu a vymeniť ich za jednoznačné prihlásenie sa k tomu, že v Boha verím. Tí, ktorí to dokázali, sú pre mňa obrovskí hrdinovia.

Uznávam, každé zriadenie má svoje pozitíva i negatíva. Ak sa ľudia nemusia strachovať o to, čo budú jesť a kde budú bývať, majú zamestna-

nie a milujúcu rodinu, ochotne povedia, že sa majú dobre. Ak si však pripočítame neslobodu, bavíme sa o čomsi úplne inom. Dnes musíme trochu viac bojovať, aby sme si našli prácu, uživilí rodinu, skrátka aby sme sa mali dobre. Okrem toho nás hnevajú podvodníci a klamári, ktorí zneužívajú moc a diery súčasného zriadenia. Ale povýšiť tieto nespravodlivosti nad všetko ostatné? To snáď nie. Boh miluje túto krajinu a preto z Jeho vôle prišlo k zmene, uvoľneniu a slobode. Aspoň ja tomu verím.

Dnes nás za vieru nikto neprenasleduje, pokojne môžeme chodiť do kostola, rozprávať o Bohu, vydávať si farský časopis, sledovať kresťanskú televíziu, počúvať rádio Lumen. Vernosť Bohu musíme dokazovať inak. Najmä v maličkostiach. Ľudia nás poznajú podľa skutkov, vedia, že chodíme do kostola. A či to chceme, alebo nie, sledujú nás. Ako sa správame? Aké rozhodnutia v živote robíme?

Byť dôslednými v maličkostiach - to je naše veľké povolanie dnes, dvadsať rokov po revolúcii. Jednať čestne, verejne vyznať vieru, nehanbiť sa za Boha, dokázať svoje presvedčenie obhájiť, viesť deti každý deň v duchu Desatora. I keď s podstupením veľkých múk pri prenasledovaní za minulého režimu je to z ľudského pohľadu neporovnateľné, Boh určite vidí, že sa snažíme v maličkostiach. A určite nás za to odmení, veď je dobrý sudca.

Alojz Vlčko

Nič nás nemôže odlúčiť od Kristovej lásky

Hoci sa nepovažujú za hodných, aby sa o nich písalo, návšteva u nich dopadla nad očakávania. Manželia Masarikovci boli milí a ústretoví aj napriek tomu, že pani Anka má už veľmi obmedzený pohyb. Manželia Masarikovci 25. novembra 2009 oslávia 64 rokov spoločného života. Vychovali spolu šesť detí, majú 14 vnúčat a dve pravnúčatá. Stretáva sa u nich spoločenstvo Obnovy v Duchu Svätom a priatelia, čo ich veľmi teší. Sú vďační Bohu za kňaza - svedníka, ktorý ich navštevuje, ale aj za mimoriadneho rozdávatel'a sv. prijímania Mariána, ktorý im prináša Pána Ježiša, ich posilu a nádej.

Emil Masarik, ktorý v januári 92 rokov, bol vo svojej pracovni pohrúžený do reštaurovania. Jednou rukou sa pridríža barly a druhou často pomáha svojej o pár rokov mladšej manželke Aničke, ktorá je odkázaná na 2 barly a pomoc druhých.

Pán Emil, váš život bol pretkaný nitkami bôľu i radosti. Ste úžasný optimista, však?

Veru tak! Narodil som sa v Chicagu v USA, kam rodičia odišli za prácou. Prežil som tam dva roky. Po smrti otca sme sa vrátili späť do Malej Hradnej pri Bánovciach nad Bebravou. Doniesli ma v rohovej - koncovej plachte do mlyna k starému otcovi, od ktorého som sa mnohému priučil. Vyštudoval som učiteľstvo na katolíckom učiteľskom ústave. Tam som tiež povinne absolvoval hru na organe a husliach.

Kde všade vás zavial vietor?

Učil som na rôznych miestach. V Preseľanoch, Veľkom Borovom, v dedinke Malé Hoste. Odtiaľ ma za trest pre vieru v Boha preložili do Chvojnice, kde som sa venoval vyučovaniu Rómov. Mám na nich pekné

spomienky, veľmi rád som ich učil. Pracoval som za dvoch učiteľov, no dostával som iba jeden plat.

Kedy ste spoznali svoju manželku Aničku?

Ešte počas pôsobenia v Borovom mi nemal kto variť. V srdci som nosil Aničku Marušincovú, richtárovu dcéru, tak som ju požiadal o ruku. Našej vzájomnej láske Boh požehnal vo sviatosti manželstva. Narodilo sa nám päť detí, ale aj naďalej ma šikanovali pre vieru. Zakázali mi prihlásiť deti na náboženstvo. Bol som prepustený z práce a nikam ma nechceli vziať. Ja som si však povedal, že si dám radšej odťat' hlavu, ako by moje deti nemali chodiť na náboženstvo.

Priznat' sa k viere v Boha nebolo v tej dobe ľahké...

Okresný vedúci školstva mi vtedy povedal: „Milo, Milo, však si sprostý, že sa pridržáš Boha! Čo dáš deťom jest?“ Medzitým ma odsúdili na rok väzenia, lebo som ukrýval bohoslovca. No stal sa zázrak! Už som mal ísť „sedieť“, ale v ten týždeň bola vyhlásená amnestia. Zomrel prezident Zápotocký, takže som nebol v base ani deň. V noci nám zabúchal na okno starý pán farár z Malinovej, predstavený benediktínov, páter Lucián Bíro a kričal: „Za vás zomrel Zápotocký, nepôjdete do areštu!“

Čo bolo ďalej?

Keď ma prepustili zo školy, museli sme okamžite opustiť školský byt. Našu sedemčlennú rodinu prichýlili v starej chalúpke v Nitrianskom Pravne cudzí ľudia. O dva dni prišli žandári s tým, že nás musia deložovať, lebo sme sa načierno nastahovali. Utekal som do Prievidze za právnikom o radu, čo máme robiť. Ten nám poradil, aby sme to nafingovali ako kúpu domu. Rodinku bolo treba živiť, no kvôli viere v Trojjediného Boha ma pokladali za nežiaduceho. Horko-tažko som si našiel prácu v Pravne na štátnom majetku. Dva roky sme tam bývali a potom sme sa presťahovali do prievidzského paneláku, kde bývame dodnes.

Pani Anička, nebolo to náročné, sťahovať sa z miesta na miesto? Odvtedy, čo sme sa v roku 1945 stali manželmi s Emilkom, všade som ho s láskou nasledovala.

Prirástlo vám k srdcu toto mesto? Všetko čo sa stalo v našom živote, bolo za pomoci Božej. V Prievidzi

nám Pán tiež požehnal šieste dieťa Petra. Manžela prijali do farského kostola za organistu, kde hral vyše 20 rokov. Našou hnacou silou, nádejou a povzbudením boli spoločné modlitby v našej rodine. Najhlavnejšie boli pre nás sv. omše. Keď v Prievidzi zomrela zvonárka, vyhlásil pán dekan Kráľ, že potrebujú zvoniť a nemá kto. Akosi som sa dala prehovoriť na zvonenie. Temer 30 rokov som ručne zvonmi v kostole sv. Bartolomeja zvolávala ľudí na sväté omše. Ohlasovala som zvonením Narodenie Jezuliatka na Vianoce, Zmŕtvychvstanie Pána Ježiša na Veľkú Noc, dvakrát denne na obed i večer pozývala Boží ľud na modlitbu Anjel Pána. Nevedela som sa nikomu postáť na moje dlane poznačené povrazmi a veľmi často mi so zvonením pomáhali naše deti. Keď zomreli v Prievidzi aj traja ľudia v priebehu dňa, podľa predpisu sa každému zvonilo dvakrát denne po 20 minút.

Manželia Masarikovci s deťmi

Zostal vám čas pre seba? Ako ste prekonávali prekážky?

Ale áno. V Prievidzi pôsobil spevokol - chrámový zbor a tiež big beat. Manžel hral na organe a v zборе nás spievalo aj 30 - 40 spevákov. Prežívali sme veľmi radostné chvíle. Tešili sme Pána i ľudí pri rôznych akciách cez sviatky. Boli sme šťastní, že spevom oslavujeme Boha. Spievali sme aj pri pohreboch. Manžel hral na organe, zaspievala som a utekala do roboty. Keď sme sa náhodou chceli hnevať na seba, ani sme sa veľmi nemohli, veď sme chodili na sväté prijímanie, spovede a keď v živote niečo prišlo, ja som si poplakala a bolo.

Vaše deti sú tiež hudobníci. Kde všade cvičili?

Kde sa dalo. Schádzali sa aj u nás v byte. Synovia hrajú na husliach, gitare a klavíri a organe.

Medzitým zazvonil telefón. Kým manželka vybavila telefonát, syn Peter nám spomenul, že otec mu doteraz radí pri oprave organov. Je vynikajúcim majstrom a donedávna maľoval i obrazy. „Je to skutočne Boží dar tento náš otec, ale aj mama,“ poznamenal.

Pán Emil, kde ste sa učili maľovať?

Ešte v škole som sa začal venovať maľbe. Moja zbierka je rozsiahla. Reštauroval som sochy svätých vo farskom i iných kostoloch. Pútnickej Nanebovzatej Panne Márii som sa tiež osobitne venoval pri reštaurovaní.

Emil a Anna oslávia v novembri 64 rokov spoločného života

V čom ste v živote nachádzali silu na prekonanie rôznych utrpení?

Keď prišlo niečo bolestné, snažili sme sa to odovzdať Bohu. Veď v živote sa všeličo udeje a mnohé veci sa nedajú predvídať. Keď mal vnúčik Matúško, synček našej dcéry, päť rokov išli dve rodiny do lesa v Bratislave na vychádzku. Malý odbehol ku kríku černíc, viac zafúkal vietor a konár zo stromu mu spadol na hlávku. Zakrátko si ho Pán objal v nebičku. A teraz keď nevieme niečo nájsť, zavoláme a náš anjelik je nám na pomoci. Syn Jožko je už tiež u Pána na pravde Božej a každý deň nezabudneme pochváliť Pána za to, že nám ho požehnal. Jeho prítomnosť nám prinášala radosť i utrpenie. Bol to veľmi dobrý syn. Keď prišlo veľké utrpenie, prosili sme, aby sme to cez Ducha Svätého dokázali uniesť. Keď mal 57 rokov si ho Boh zobral do svojej vlasti. Bez pomoci modlitieb a odovzdania sa do Božej vôle by sme nič v živote neu niesli. Ani radosť, telesné či duševné trápenie. Často prosíme o pomoc aj svätca pátra Pia. Keby vedeli svätí odpovedať, ich odpoveď na naše utrpenie i bolesti by bola asi takáto:

„Vydržte, aj my sme prechádzali utrpením!“

Nakoniec manželia dodali, že veľmi majú radi svoje deti, vnúčatá i pravnúčatá, celé rodiny, spoločenstvá, ľudí ktorí im pomohli a pomáhajú. Majú radi toto mesto. Dôvera v Boha je jediné, pre čo žijú. Tak si ich vedie Panna Mária.

Redakcia časopisu Bartolomej blahoželá manželom Masarikovcom k výročiu spoločného života a vyprosuje im hojnosť Božích milostí do ďalších spoločných chvíľ v kruhu svojich blízkych.

Ďakujeme za úprimný rozhovor.

Pripravili Anka G. Vavrová
a M. Königová
Foto: Rodinný album Masarikovcov

Napomínať hriešnikov Skutky duchovného milosrdenstva - 1. časť

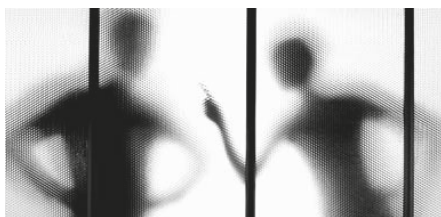
Napomínanie je náročný úkon predovšetkým zo strany toho, kto tento skutok milosrdenstva chce bližnému urobiť. Musí mať isté kvality, pretože hriešnik môže hneď poukázať na jeho poklesky. Dobrý úmysel pomôcť bližnému, aby nepáchal čosi nesprávne, môže zaniknúť vo výčitke, ktorú „vytiahne“. Ten, kto ide napomínať, teda musí mať nielen odvahu, dobrý úmysel, všetko v modlitbe vopred s Bohom prekonzultované, ale aj jeho život a jeho konanie musia byť hodné nasledovania. Napomínať však treba veľmi citlivo.

Ježišov návod, ako máme správne konať tento skutok duchovného milosrdenstva, nachádzame v Matúšovom evanjeliu. (Mt 18, 15 - 17) Ak sa proti nám blížny preheší, napomenúť ho máme medzi štyrmi očami. Znamená to, že najskôr napomenieme, keď sme s dotýčným len sami dvaja. V duchu týchto pokynov svoju radu dáva aj sv. Don Bosco, ktorý hovorí: „Ak potrebujete niekoho napomenúť, urobte tak medzi štyrmi očami, v tajnosti a s veľkou nehou.“ Treba to zdôrazniť, pretože často napomínanie začíname až ďalšími odporúčanými krokmi, tie však majú prísť až potom. „Ak ťa nepočúvne, približ sa ešte jedného alebo

dvoch, aby bola každá výpoveď potvrdená ústami dvoch alebo troch svedkov,“ pokračuje evanjelium. Ak by išlo o veľmi vážny prehešok a nepomohlo by ani vhodné napomenutie viacerých ľudí, obrátiť sa máme na cirkev.

Dobré je začať modlitbou, poprosiť Ježiša o milosť a obmäkčenie srdca blížneho, ktorého chceme napomenúť. Poprosiť treba aj za seba, aby Duch Svätý vložil do našich úst tie správne slová, ktoré sa dotknú srdca blížneho. Potom by malo prísť k samotnému rozhovoru. Jeho čas, miesto a všetky okolnosti sa snažme zariadiť čo najvhodnejšie tak, aby

napomínaný nebol unavený alebo zaneprázdnený. Len v pokojnej atmosfére môžeme blížnemu dobre pomôcť. Dôležitá je aj forma, akou napomenutie blížnemu podáme. Určite nie je dobré kričať alebo inak vyjadrovať zlosť.

Základnou podmienkou pre napomínanie je milovať blížneho - hriešnika. Napomína len ten, kto miluje. Musíme stáť na strane blížneho, snažiť sa mu úprimne pomôcť a nie sa nad neho vyvyšovať. Napomínanie je skutok milosrdenstva, avšak nemali by sme skĺznuť k napomínaniu a sledovaniu chýb blížnych za každú cenu. Aj Ježiš upozorňuje, že v prvom rade máme odstraňovať svoje chyby - vyberať brvno zo svojho oka, až potom hľadiť na chyby blížnych - upozorniť ich na smietku v oku. (Mt 7, 3)

V dnešnom uponáhľanom modernom svete vhodné napomínanie skôr nahrádza bezcitná kritika. Namiesto konštruktívnych bratských riešení sa

ľudia súdia, vybavujú si spory a výhrady prostredníctvom médií. Úlohou kresťana je hľadať a nachádzať riešenia odporúčané v evanjeliách. Kresťanov v dnešnom svete teda môže charakterizovať aj priateľské vybavovanie sporov a výčitiek prostredníctvom dobre mieneného napomínania. Karhať predsa môžeme aj rešpektujúc dôstojnosť blížneho, bez zohavenia obrazu toho, kto urobí chybu.

Alojz Vlčko

(Použitá literatúra: Enzo Bianco - Čokoľvek ste neurobili... Don Bosco 2009 a Štefan Hirjak SJ - Skutky milosrdenstva, Dobrá kniha 2003)

V časopise Bartolomej chceme postupne prebrať sedem skutkov duchovného milosrdenstva. Ak máte konkrétne životné svedectvo o niektorom z nich a chceli by ste sa oň s ostatnými podeliť, veľmi by ma potešilo, keby ste ho poslali do redakcie.

Deti oslávili Misijnú nedeľu bohatým programom

Tretiu októbrovú nedeľu už tradične voláme Misijná nedeľa, keďže sa v nej intenzívnejšie venujeme modlitbám a potrebám misionárov a misií. V snahe scitlivieť ľudské srdcia pre tieto potreby, deti a animátori Detského misijného klubu pripravili pestrý program, ktorý začal detskou svätou omšou.

V krátkej scénke Ruže sv. Terezy priblížili život detí v rôznych čas-

tiach sveta a zároveň vyzvali ku konkrétnej pomoci. Deti, ktoré sa v priebehu roka osvedčili v misijnej práci v rámci Detského misijného klubu, dostali členské preukazy Pápežského misijného diela. Bolo ich dvanásť.

Program pokračoval popoludní v Trnke, ktorej miestnosti sa premenili na jednotlivé svetadiely. Tak každý, kto chcel, mohol absolvovať cestu okolo sveta. V Európe sa napríklad preverovali vedomosti, v Amerike zručnosti, v Ázii odmenou za súboj so samurajom bola ochut-

návka so zaviazanými očami. Kon-dičku preverila plavba v Oceánii a rybolov. Cesty všetkých skončili v Afrike, kde bola diskotéka a kde mal každý možnosť predviesť svoj talent.

Zábavy a humoru bolo neúrekom. Po vyhlásení víťazov a odmeňovaní sme sa presunuli do kaplnky, aby sme piesňami chvál poďakovali Pánovi za všetko dobro, ktoré sa nám dostalo a vyprosovali pre celý svet Jeho požehnanie a milosť.

-ju-

Kapela 30tri vystúpi v Prievidzi

V rámci programu usporiadaného pri príležitosti Týždňa cirkvi pre mládež vystúpi v Prievidzi gospelová skupina 30 tri. Jej koncert sa uskutoční v piatok 20. novembra o 18:00 vo farskom kostole.

Tým, ktorí poznajú skupinu *Kapucíni* a jedného z jej dlhoročných členov, Michala Hirku, určite nie je názov 30tri neznámy. Táto kapela totiž približne pred troma rokmi spustila na internete projekt, výsledkom ktorého malo byť nahranie albumu presne podľa „gusta“ svojich poslucháčov. Na webovej stránke www.30tri.sk si užívatelia internetu mohli vypočúť viacero skladieb, spomedzi ktorých mali možnosť vybrať tie najlepšie a zároveň za ne hlasovať. Najúspešnejšie piesne bolo plánované nahráť a vydať na oficiálnom CD nosiči.

Situácia sa skomplikovala, keď sa zistilo, že na prvých priečkach sa umiestnili výlučne piesne Michala Hirku a jeho mladšieho brata Lukáša. V prípade, že by sa tieto piesne nahrali pod osvedčeným logom „*Kapucíni*“, by vlastne ani tak veľmi

nešlo o tvorbu tohto hudobného zoskupenia, keďže Lukáš nie je členom tejto známej gospelovej kapely a dokonca ani reholného rádu. Bratia Hirkovci sa preto rozhodli nový album nahráť samostatne so svojou kapelou, ktorej dali meno podľa už spomínanej webovej stránky: 30tri. CD s názvom *Bodka* potom vyšlo koncom roku 2008. Obsahuje 12 víťazných skladieb internetového hlasovania.

Kapela 30tri hrá pop-rockové piesne, ktoré vychádzajú z folkových koreňov. Pod osem z nich sa autor-sky podpísal Michal Hirko, zvyšné štyri sú dielom Lukáša. Ten okrem vlastnej textárskej tvorby vychádza aj zo starozákonných biblických žalmov. Keďže Michal sa momentálne viac ako hudbe venuje filmárskemu umeniu, kapela väčšinou vystupuje bez neho. Jej vystúpenie však priná-

11/09

ša rovnako kvalitný hudobný a duchovný zážitok.

Všetkých milovníkov piesní neklžucích sa len po povrchu, ale aj začierajúcich do hlbín ľudskej duše, pozývame zúčastniť sa koncertu kapely 30tri a odmeniť aspoň potleskom

tých, ktorí kvôli mladým z Prievidze pricestujú z východného Slovenska až sem k nám.

Pripravila: Petra Humajová
(Viac informácií o kapele nájdete na www.30tri.paterpio.sk)

30tri

V RÁMCI "TÝŽDŇA CÍRKVI PRE MLÁDEŽ"

POZÝVAME VÁS NA KONCERT GOSPELOVEJ SKUPINY

30tri,

KTORÝ SA USKUTOČNÍ VO FARSKOM KOSTOLE SV. BARTOLOMEJA

V PRIEVIDZI

20.11.2009 o 18.00

VSTUPNÉ JE DOBROVOĽNÉ

www.30tri.paterpio.sk www.farapd.sk Bartolomej časopis **pcero** www.pcerosk

Bolo tam príjemne teplo...

I takýmto spôsobom vedia deti jednoducho a úprimne charakterizovať Sviatok všetkých svätých. Ved' jesenné prázdniny majú svoje čaro, keď spolu s rodičmi aj ich deti prichádzajú na miesta, ktoré často ani dobre nepoznajú. Sú to miesta spomienok na ľudí, ktorí už nie sú medzi nami, ale akýmsi tajomným spôsobom predsa v nás alebo okolo nás prebývajú ako nezmazateľná súčasť nášho života. Deti nechápu zložité súvislosti rodinných či priateľských vzťahov, ale NIEČO veľké, čo sa skrýva za podstatou tohto sviatku sa dotýka aj ich. Vonkajšie vnímanie „tepla cintorínov“ počas uplynulých dní, ako to cítili deti, môže byť obrazom vnútorného prežívania tepla medziľudských vzťahov, keď si s úctou a láskou spomíname na našich zosnulých.

Žiaci ôsmeho ročníka opísali uplynulé sviatky takto:

Tieto sviatky vnímam tak, že niektorí ľudia prídu na cintorín iba po tieto dni, prinesú tam úžasné veci, aby sa ukázali pred ostatnými, ale inokedy si na duše zosnulých nespo-

menú. Ja si myslím, že na cintorín by sme mali chodiť častejšie, aj by sme sa mali častejšie za dušičky modliť. Ale inak sa mi veľmi páči prechádzať sa večer na Sviatok všetkých svätých po cintoríne. Je nádherne osvetlený. Táto atmosféra mi nepripadá smútočná, ba naopak, pripadá mi to ako na Vianoce.

Terezka P., 8.B

Prvého novembra bolo práve včera. Keď sme prišli na cintorín, bola už tma. Všade navôkol svietili zapálené sviečky, čo vo mne vzbudzovalo pocit, že nikto na nikoho nezabudol. A aj keď na niektorých hrobch nesvietilo svetlo, niekto ho tam neskôr určite zapálil. Je to dobrý pocit, keď na hrobe vidíte veľa sviečok. Znamená to asi, že človeka malo rado veľa ľudí. Myslím si, že Sviatok všetkých svätých nie je pochmúrny. Ved' spomienka na tých, ktorých sme mali radi, nikdy nemôže byť pochmúrna.

Nikola F., 8.B

Každý rok v tento deň chodíme ja a moja rodina na hroby ľudí, ktorí boli našimi príbuznými. Myslím si, že je pekné ísť aspoň raz za rok za niekým, s kým už nemôžete byť fyzicky, ale môžete naňho aspoň spomínať. Pre mňa je to ale trochu aj smutné, pretože keď tam tak stojíte a začnete spomínať na človeka, ktorý pre vás veľa znamenal, príde vám ľúto, že ho nepočujete, nevidíte, že sa s ním nemôžete radowať ani plakať. Napriek tomu mám tieto sviatky veľmi rada, pretože sa spolu stretneme celá rodina.

Martina K., 8.B

Pripravila E. Blašková

11/09

Mladí v Prievidzi si opäť obnovovali ducha

Na Piaristickej spojenej škole v Prievidzi sa od cez víkend 16.-18. októbra 2009 stretlo 66 mladých ľudí, ktorí hľadali odpoveď na otázku Čo je s Bohom nemožné? Či ju našli, sa musíte spýtať ich. Myslím si však, že všetci odchádzali povzbudení a posilnení, veď počuli o Božej láske i o ľudskej slabosti, o Ježišovom víťazstve i výzve k obráteniu a napokon o Božom Duchu, ktorý nás pozýva prežívať našu vieru

v spoločenstve. Tentokrát sme v Prievidzi privítali aj 12 piaristických študentov z Nitry, ktorých sprevádzali Fr. Michal Paluch Sch.P. a Fr. Matúš Palaj Sch.P. Veríme, že sa im u nás páčilo a tešíme sa na najbližšie stretnutie!

P. Juraj Ďurnek SchP
(prebraté z www.piaristi.sk,
redakčne upravené)

STARENKA

Tisíce vrások
na tvári bez farby
hovorja nemé
jak žili ľudia
a v starobe jak dopadli.

Nie milosť Božia
a milosť ľudská
hrá sa s ich osudom
nechápu, nevedia
staroba sivá, prostá
každému chystá dom.

Štyri sú steny v ňom
a vlastné ticho bytia
čistého srdca ich
načúvaj, obetuj seba
nech v márnosti ťa neprichytia.

Hoc nemo, ale predsa
musí sa žiť
a kam až prídem raz
od teba vráskavej
a z tvojich šedin
chcem sa naučiť.

A staroba je taká
aký bol život tvoj
taká je pravda
to bude údel každého
i môj.

BIELI ANJELI

Malé telička, malé rúčky
hlávky stúlené do podušky
a tikot hodín večerom
tichý je dom
dnes otvorený
len mojich detí anjelom.

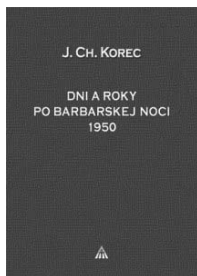
Potichu dýcham nepohnutá
možno ma vidia
keď svojím dychom anjelským
dávajú deťom do postieľok
sladké sny.

Minúta, chvíľa, čo sa nezastaví
len pohľadza ma pokojom
tichý je dom
dnes otvorený
anjelom mojich detí.

A čas tak letí, uteká
tajomné cesty človeka
možno i ja raz budem anjelom,
čo na cestách vám svieti
MOJE MILOVANÉ DETI.

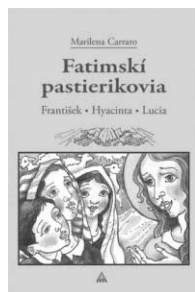
Autorka básní:
E. Blašková

Knihy z vydavateľstva LÚČ

Ján Ch. Korec: **Dni a roky po barbárskej noci 1950**

Kniha obsahuje otázky a odpovede, ktorých cieľom bolo zachovať údaje o tom, čo Cirkev na Slovensku prežívala v druhej polovici 20. storočia v období ateistického režimu komunizmu. Otázky sa začínajú obdobím hneď po skončení druhej svetovej vojny. Niektoré z nich sa týkajú nielen dôležitých, ale i háklivých udalostí a osôb. Pri odpovediach je dôležité každé slovo, aby výpoveď bola pravdivá a spoľahlivá.

Marilena Carraro: **Fatimský pastierikovia**

V roku 1917 sa Panna Mária zjavovala trom malým deťom, pastierikom, vo Fatime. Katolícka cirkev uznala v roku 1930 pravosť týchto zjavení a Fatima sa stala známym portugalským pútnickým miestom. Kniha opisuje priebeh zjavení, približuje životné osudy detí, ich duchovné poslanstvo. Ďalej obsahuje najdôležitejšie spisy o zjaveniach, ako i zoznam a krátku charakteristiku najznámejších pútnických miest na celom svete.

Tieto a mnohé iné tituly z vydavateľstva LÚČ dostanete v predajni na Nám. Slobody 19 v Prievidzi. Otvorené pondelok - piatok 8.00 – 18.00, v sobotu 8.00 – 12.00.

Nevystráčaj doma! Príd' sa zabaviť!

Detské zábavné popoludnie

Pozývame všetky deti, ktoré majú chuť
súťažiť a zabávať sa!

nedeľa 22. novembra 2009
15:00 - 17:00

Jedáleň ZŠ stavebnej
v Prievidzi
vstupné 50 centov

super zábava
nové hárky a tance
skvelé ceny
zaujímavé súťaž

MEDIÁLNI PARTNERI
pčero Modlitba.sk www.farapd.sk časopis Bartolomej
www.pčero.sk

ŽIVOT V BLÍZKOSTI SMRTI

Sv. Jozef Damián de Vesteur

Ostrov Molokai nachádzajúci sa v Tichom oceáne bol v 19. storočí pre ľudí synonymom pekla a smrti. Bolo to miesto, kde by ste márne hľadali zdravého človeka. Vyvážali sem totiž malomocných, aby sa od nich ostatní nenakazili. Tí, odtrhnutí od svojich rodín i akejkol'vek starostlivosti, podliehali šialenstvu. Mnohí sa opíjali a prevádzali pohanské orgie, len preto, aby na chvíľu zabudli na utrpenie. Choré deti boli odkázané na rovnako chorých neznámych dospelých. Ostrov bol síce pravidelne zásobovaný stravou, ale to bolo všetko. Chýbali šaty, domy, voda, lieky. S neliečiteľným malomocenstvom nechcel mať nikto nič spoločné. V roku 1873 sem však dobrovoľne predsa len niekto prišiel. Páter Damián de Vesteur.

Jozef de Vesteur sa narodil 3. januára 1840 v mestečku Tremeloo v oblasti Flámska. Jeho otec bol sedliak, a tak aj mladý Jozef celým svojim srdcom prirástol k poliam. Preto mu ťažko padlo, keď ho otec ako 18-ročného poslal do školy vo Valónsku, aby sa naučil po francúzsky. Keďže traja Jozefovi bratia si vybrali duchovný stav, otec videl práve v Jozefovi svojho nasledovníka, ktorému chcel dať všetko vzdelanie potrebné na to, aby raz mohol namiesto neho obchodovať s obilím. Na jeho prekvapenie sa však Jozef tiež rozhodol pre kňazstvo.

Fráter či páter?

Jozefovi učenie veľmi nešlo a navyše mal na štúdium dost' vysoký vek. Prijali ho síce do Kongregácie Najsvätejších Srdc Pána Ježiša a Panny Márie, kde už bol aj jeho brat Pamfil, na kňazstvo mu však veľkú nádej nedávali. Jozef sa teda potajomky s húževnatosťou pustil do štúdia potrebnej latinčiny, aby mohol splniť to, k čomu ho volal Pán. Predstavení Jozefovu snahu ocenili, a tak sa jeho sen o kňazstve

mohol naplniť. Skôr, než bol vysvätený, odišiel ale namiesto svojho chorého brata na misie na Havajské ostrovy. Za kňaza bol vysvätený až na mieste svojho nového pôsobiska.

Ostrov Havaj

Nasledujúcich deväť rokov pôsobil dobrosrdečný páter mohutnej postavy medzi domorodcami na ostrove Havaj. Okrem pastoračnej starostlivosti sa venoval aj výstavbe kaplniek a štúdiu miestnych jazykov. Keďže si často mýlil slová, v jeho blízkosti sa často odohrávali humorné situácie, ktoré vzbudzovali všeobecnú veselosť. Páter Damián (ako znelo jeho rehoľné meno) si však zo seba vedel uťahovať, preto mu zvládnutie takýchto situácií nepôsobilo problémy.

Malomocenstvo a malomocní

V polovici 19. storočia sa na Havaji začalo veľmi rozširovať malomocenstvo, ktoré sa v tom čase ešte nedalo liečiť. Kráľ v strachu pred nákazou nariadil všetkých malomocných vyst'ahovať na ostrov Molokai, kde mali vyčkať na koniec svojej život-

nej púte. Malomocenstvo zvyčajne začínalo malou bielou škvrnou, ktorá bola necitlivá. Postupne sa však rozširovala aj na iné časti tela a menila na vredy, v dôsledku ktorých začali ľuďom odpadávať uši, nos, prsty, časti svalov. Chorí veľmi zapáchali. Pribuzní sa malomocných snažili skrývať a zachrániť pred odvedením na Molokai, polícia ich však veľmi dôsledne vyhľadávala a odvážala preč z ich domovov. Boli tak nútení žiť na cudzom mieste medzi cudzími ľuďmi, bez nádeje na návrat. Malomocní kresťania viackrát žiadali biskupa o kňaza. Keď biskup ich žiadosť predniesol svojím kňazom, vyjadrili súhlas s tým, že jeden z nich odíde na ostrov Molokai. Medzi tými, ktorí sa na túto misiu dobrovoľne ponúkli, bol aj páter Damián. Biskup vybral práve jeho.

Strašný Molokai

Páter Damián musel po príchode na Molokai bojovať nielen s neprijatím ľudí, ale aj so svojím vlastným odporom, ktorý pocítoval voči ich výzoru. Snažil sa hneď od začiatku pomáhať všetkým bez rozdielu vieroznaní. Podarilo sa mu život na Molokai zorganizovať do funkčného celku, dať ľuďom motiváciu i snahu žiť. Tí, ktorí mali ešte len ľahšie štádium choroby, pomáhali tým, ktorých život sa chýlil ku koncu. Na ostrove boli postupne vystavané nové domy i kostol a zlepšili sa životné podmienky malomocných, nehovoriac o nádeji, ktorú im dodávala viera v Boha. Páter Damián nadobudol medzi ľuďmi veľkú popularitu. Aby ho tamojší úradníci donútili ukončiť jeho činnosť, vydali príkaz, na základe ktorého ak raz opustí Molokai, viac sa tam nebude môcť vrátiť. Hoci trpel napríklad už len tým, že na ostrove nebol iný

kňaz a teda nemal spovedníka, rozhodol sa medzi malomocnými zotrvať. Napokon sám ochorel na malomocenstvo, ktorému aj v roku 1889 podľahol.

Nový svätec

Niektorí súvekí ľudia nemali pátra Damiána veľmi radi. V dôsledku ťažkých životných podmienok sa z neho totiž stal prchký človek, ktorý často používal nie príliš vyberané slová. Tie však nenarúšali jeho lásku k malomocným a hrdinstvo obety, ktorú podstúpil pre Krista. Pápež Ján Pavol II. ho v roku 1995 blahorečil. Za svätého bol vyhlásený pápežom Benediktom XVI. len nedávno, 11. októbra 2009. Pri pohľade na jeho život môžeme spolu s Jánom Pavlom II. povedať: „Drahí bratia a sestry, každý z vás je povoláný k svätosti: dajte svoj talent do služby Kristovi, Cirkvi a svojim bratom; s pokorou a trpezlivosťou dovoľte Duchu Svätému, aby vás formoval! (...) V každodennom živote ste vyžívaní k voľbe, ktorá si niekedy vy-

žaduje neobyčajné obete. Taká je cena skutočného šťastia. Apoštol malomocných je toho svedkom.“

Spracovala: Petra Humajová
(Životopisné údaje: Ž. Podtejski: Sol' zeme a svetlo sveta 4;
Viliam Hünemann: Na ostrov smrti;
www.oekumene.radiovaticana.org;
www.novedimenzie.sk)

Liturgické okienko

8. november 2009 - 32. nedeľa cez rok „B“

Č1 - Lebo toto hovorí Pán, Boh Izraela: „Múky z hrnca neubudne a z krčaha nebude chýbať olej.“

1Kr 17,10-16

R - Chváľ, duša moja, Pána.

Ž 146

Č2 - Kristus sa raz obetoval, aby snal hriechy mnohých a druhý raz sa zjaví na spásu tým, čo ho očakávajú.

Hebr 9,24-28

Ev - Ako učil, hovoril: „Varujte sa zákonníkov, ktorí radi chodia v dlhých rúchach, túžia po pozdravoch na uliciach, po prvých stolicích v synagógach a popredných miestach na hostinách. Potom si sadol a pozeral sa, ako ľud hádže peniaze do pokladnice. - Prišla aj istá chudobná vdova a vhodila dve drobné mince, čo je kvadrans. ... Táto chudobná vdova vhodila viac ako všetci, čo hádzali do pokladnice, dala všetko, čo mala, celé svoje živobytie.“

Mk 12,38-44

15. november 2009 - 33. nedeľa cez rok „B“

Č1 - Rozumní sa budú skvieť ako lesk oblohy...

Dan 12,1-3

R - Ochráň ma, Bože, k tebe sa utiekam.

Ž 16,5-11

Č2 - Každý kňaz koná denne bohoslužbu a veľa ráz prináša tie isté obety...

Hebr 10,11-14

Ev - V tých dňoch, po onom súžení, slnko sa zatmie, mesiac nevydá svoj jas, hviezdy budú padat' z neba a nebeské mocnosti sa budú chvieť... Vtedy uvidia Syna človeka prichádzať v oblakoch s veľkou mocou a slávou... Veru, hovorím vám: Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nepominú. Ale o tom dni a o tej hodine nevie nik, ani anjeli v nebi, ani Syn, iba Otec.

Mk 13, 24 - 32

22. november 2009 - 34. nedeľa - Krista Kráľa

Č1 - Videl som v nočnom videní a hľa, v oblakoch neba prichádzal ktosi ako Syn človeka...

Dan 7,13-14

R - Pán kraľuje, oslavujme ho.

Ž 93

Č2 - Ja som Alfa a Omega, hovorí Pán Boh, ktorý je, ktorý bol a ktorý príde Všemohúci.

Zjv 1,5-8

Ev - Pilát vošiel do vládnej budovy. Predvolal si Ježiša a spýtal sa ho: Si židovský kráľ?. Ježiš odpovedal: „Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta...“ - Tak predsa si kráľ? - Ježiš odpovedal: „Sám hovoríš, že som kráľ. Ja som sa narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde. Každý, kto je z pravdy, počúva môj hlas.“

Jn 18,33-37

29. november 2009 - 1. Adventná nedeľa - rok „C“

Č1 - Hľa, prídu dni, že upevním slovo blaha, ktoré som prisľúbil Izraelovmu domu a domu Júdovmu.

Jer33,14-16

R - K tebe, Pane, dvíham svoju dušu.

Ž 25

Č2 - A Pán nech zveľadí a rozhojní vašu lásku navzájom... 1Sol 3,12

Ev - Budú znamenania na slnku a mesiaci i na hviezdach a na zemi budú národy plné úzkosti a zmätku z hukotu mora a vlnobitia. Ľudia budú zmierať od strachu a očakávania toho, čo príde na svet, lebo nebeské mocnosti sa budú chvieť. Vtedy uvidia Syna človeka prichádzať v oblaku s mocou a veľkou slávou. Keď sa to začne diať, vzpriamte sa, zdvihnite hlavu, lebo sa blíži vaše vykúpenie.

Lk 21,25- 28

Pripravila A. Karaková

Pod'akovanie

Ďakujem celému štábu rýchlej záchrannej pomoci z bojnickej nemocnice a nemocnice v Trenčíne, tiež primárovi Mudr. Danielovi Lacikovi a sestričke Danke Duškevičovej i všetkým, ktorí pracujú na záchranke i v ambulanciách a v nemocnici. Dňa 14. februára 2009 o 19:00 behom dvoch minút doslova „prileteli“ sanitkou k chorému na ceste pri lavičke a zachraňovali život Martinovi Tomašovi. Nebolo mu však dané zhora od Pána Boha žiť i napriek ich mimoriadnemu úsiliu.

Záchranárom lekárom i sestričkám patrí veľká vďaka za ich obetavú prácu, pri ktorej v celej našej vlasti riskujú vlastné životy pre záchranu iných. Veď často im nejdú v ústrety ani vodiči na cestách pri rýchlej jazde k pacientovi. Boh žehnaj ich lekárskemu povolaniu!

V mene všetkých vd'ačných ľudí Viera Mikulašová z Prievidze

Spomienky na zosnulých

Dňa 15. októbra 2009 si príbuzní a priatelia pripomenuli nedožitých 60 rokov zosnulého **Martina Tomašova** z Prievidze.

Odpočinutie večné daj mu, ó Pane.
Nech odpočíva v Tvojom pokoji.

Dňa 15. novembra uplynie rok, čo dotýklo srdce nášho manžela, otca, dedka a pradedka, **Imricha Tibora Baláža**. Kto ste ho poznali, venujte mu tichú spomienku s nami.

Kto v srdci žije neumiera.

Smútiaca rodina

Farská kronika

od 25. septembra 2009
do 26. októbra 2009

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Tosca Daňová
Denis makás
Sophia Makášová
Laura Pšenková
Nikola Ráczová
Alex Gogola
Damián Chrenko
Timea Cicková
Viktória Gontíková
Daniel Urban
Stanislav Janeček
Laura Oulehle
Nella Bírová

**Blahoželáme k prijatiu
sviatosti manželstva:**

Bc. Michal Kuhajda a
Ing. Ivana Richtárechová
Miroslav Šemelák a Miroslava Hrabbovská
Viktor Riesel a Monika Ivanišová
Martin Baudík a Dana Šnircová
Otto Pánis a Petra Patičová

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili
so zomrelými:**

Mária Kalvastrová, 86 r.
Irena Rothová, 83 r.
Marta Kučerová, 81 r.
Ladislav Candrák, 61 r.
Vladimír Fišor, 69 r.
Ľudovít Orlík, 62 r.
Vilma Vojtášková, 79 r.
Jozef Bojda, 75 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca:

Mgr. Martin Dado, dekan

Zodpovedný redaktor, sadzba:

Mgr. Alojz Vlčko,

e-mail: alozj.vlcko@gmail.com

Redaktori:

M. Melicherčíková,

A. Gálová, A. Karaková,

Mgr. P. Humajová

Kontakt:

web: www.farapd.sk

e-mail: bartolomej@farapd.sk

adresa: Redakcia Bartolomej,

Mariánska 4, 971 01 Prievidza

tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,30 € (9,04 Sk)

Fotografie: titulná a zadná strana

- Dominik Papánek, str. 11, 14 a 15

- internet, str. 8 a zadná strana -

A. Vlčko

Tlač: PATRIA I., spol. s r. o.

Prievidza. Tlač registrovaná

Okresným úradom v Prievidzi pod

č. MT 1/1994.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo

výberu a úpravy príspevkov.

Rukopisy nevraciame.

Týždeň Cirkvi pre mládež Prievídzu

13.-22.11. 2009

- 13.11. - piatok:** Prievídza, 18.30 - sv. omša v piaristickom kostole + chvály
- 14.11. - sobota:** Prievídza, 17.00 - sv. omša vo farskom kostole + duchovné úvahy „Kam a prečo“?
- 15.11. - nedeľa:** Lazany, Dom kultúry, 17.30 - divadlo Fiat Lux z Nitrianskeho Pravna
Veľká Lehôtka, Dom kultúry, 15.00 - Mladí mladým
- 16.11. - pondelok:** Prievídza, 16.30 - sv. omša vo farskom kostole + hracie stretnutie na fare
- 17.11. - utorok:** Kanianka, 9.00 - sv. omša vo farskom kostole (celebruje Pavel Ceraavský)
+ výstup na lazy
- 18.11. - streda:** Prievídza, 16.30 - sv. omša vo farskom kostole + návšteva tímu zo Španej Doliny
- 19.11. - štvrtok:** Prievídza, 16.30 - sv. omša vo farskom kostole + krížová cesta s videoprojekciou
- 20.11. - piatok:** Prievídza, 16.30 - sv. omša vo farskom kostole + koncert 30tri
- 21.11. - sobota:** Prievídza, 17.00 - sv. omša vo farskom kostole + adoračné stretnutie
- 22.11. - nedeľa:** Prievídza, 10.30 - sv. omša vo farskom kostole s diecéznym biskupom
Mons. R. Balážom + 15.00 - Detské popoludnie

Misijná neďeľa v našej farnosti

18. október 2009, Farský kostol sv. Bartolomeja a TRNKA

Duchovná obnova u piaristov

16. - 18. október 2009, Piaristická spojená škola v Prievidzi

